

Η σωτηριολογική σημασία της ανθρωπίνης φύσεως του Χριστού

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Λεπτομέρεια Επιτραχηλίου, Δώρον του Γρηγορίου Βελλά στην Ι. Μ. Βατοπαιδίου, Μάρτιος 1813

«Και ο Λόγος σαρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν» (Ιω. α΄, 14).

Η σάρκωση του Λόγου αποτελεί το επίκεντρο της πίστεως μας. Έγινε, όταν ήλθε το πλήρωμα του χρόνου (Γαλ. δ΄, 4), δηλαδή ο «καιρός», που όρισε ο Πατήρ στο απειρόσοφο σχέδιο της «θείας περί τον ανθρωπον οικονομίας» του. Τότε έστειλε ο Πατήρ τον Υιό του τον μονογενή στον κόσμο, να γίνει άνθρωπος από γυναίκα, για να λυτρώσει τον άνθρωπο από την πτώση του στην αμαρτία. Ότι η θεία σάρκωση απέβλεπε στη σωτηρία του ανθρώπου αναφέρεται ρητά και στο ιερό Σύμβολο της πίστεως μας: «Τον δι' ημάς τους ανθρώπους και διά την ημετέραν σωτηρίαν κατελθόντα εκ των ουρανών και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος αγίου και Μαρίας της

Παρθένου και ενανθρωπήσαντα». Μερικοί πιστεύουν ότι η σάρκωση του Λόγου θα γινόταν ούτως ή άλλως, και σε περίπτωση ακόμα, που δεν αμάρτανε ο άνθρωπος. Η θεωρία αυτή, που είναι «θεολογούμενο», κάτι δηλαδή, που συζητιέται ελεύθερα στη θεολογία, δεν νομίζω ότι είναι σωστή. ([περισσότερα...](#))